

РЕШЕНИЕ

№ 71

гр. София, 06.01.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,
в публично заседание на 06.12.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **7954** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.118, ал.3 КСО.

Образувано е по жалба на А. М. Д. срещу Решение №1012-04-83#4/02.07.2021г. на Директора на ТП на НОИ В. Т., с което е отхвърлена жалбата срещу Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН]/ 13.05.2021г. и Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН]/13.05.2021г. на ръководител по изплащане на обезщетенията и помощите.

Жалбоподателят счита, че разпореждането е незаконосъобразно, тъй като административният орган си е присвоил правото да тълкува и променя правната рамка, като изписаните от него мотиви са противоречиви. От една страна се признава наличие на извършвана стопанска дейност, от друга се прави преценка доколко тя се явява съотнесима.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява лично, поддържа жалбата. Обръща внимание, че за предходен период му е изплатено обезщетение за временна нетрудоспособност.

Ответникът, не изпраща представител в последното о.с.з. постъпило е писмено становище от юрк. В., в което се иска жалбата да бъде отхвърлена като неоснователна и се претендира юриконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспореното Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН]/13.05.2021г., на основание чл.40, ал.3 от КСО и чл.47, ал.1 от Наредбата за парични обезщетения и помощи от ДОО на

А. Д. е отказано изплащане на парично обезщетение за общо заболяване по болничен лист № Е20200673231 за периода 16.10.2020г. до 29.10.2020г. вкл., представен от работодател [фирма]. С оспореното Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН]/13.05.2021г. му е отказано изплащане на същото основание на парично обезщетение за общо заболяване по болничен лист №Е20200673379 за периода от 11.11.2020г. до 24.11.2020г., вкл., отново представен от същия работодател.

На 03.11.2020г. са подадени по образец удостоверения, съгласно приложение №9 от НПОПДОО за изплащане на парично обезщетение за временна неработоспособност, поради общо заболяване за периода от 16.10.2020г. до 29.10.2020г. вкл. на А. Д. от четири дружества, включително и [фирма]. На 11.11.2020г. са подадени удостоверения по образец №9 за изплащане на обезщетение за временна неработоспособност на същото лице за периода 11.11.2020г. до 24.11.2020г. вкл. от същите четири дружества, впоследствие приложенията от две от дружествата са заличени. Подадени са декларации Обр. №1 „Данни за осигурени лице“ за г-н Д. за периода 01.01.2020г. до 31.12.2020г. в [фирма] с конкретни размери на осигурителния доход и вид осигурителен код „10“ – за управители и прокуристи в търговски дружества. Данните са подадени извън законоустановените срокове и след настъпване на осигурителните случаи. Сборът от осигурителния доход на лицето във всички осигурители съответства на максималния осигурителен доход (3000лв.) за 2020г.

Извършена е проверка на [фирма], за да бъде установено дали за Д. е налице основание за задължително осигуряване по КСО. Съдружници в [фирма] са К. И. С. и [фирма]. А. Д. е вписан като управител на 17.19.2015г. не е приложен договор за управление и контрол. Публикуван е един ГФО за 2017г. От управителя А. Д. с писмо от 01.12.2020г. са изисквани счетоводни документи, договор за управление и контрол, ведомости за заплати, оборотни ведомости, фактури, договори с контрагенти, извлечения от разплащателни сметки и др., с цел да се установи извършваната стопанска дейност от дружеството. Такива не са представени.

Изисквана е информация от ТД на НАП В. Т. относно осигурителите [фирма], [фирма], [фирма] и [фирма], чийто управител е г-н Д.. За [фирма] последната подадена ГДД по чл.92 от ЗКПО е за 2017г., декларациите обр.№1 „Данни за осигурено лице“ и Обр. №б „Данни за дължими вноски и данък по чл.42 от ЗДДФЛ“ са подавани по електронен път. Няма регистрирани ЕКАФП, няма извършени покупки и продажби по справките – декларации по ЗДДС за периода 01.2020г. до 09.2020г. през м. 10.2020г. има отразена една покупка, през м. 11.2020г. има отразени 5 покупки, няма извършвани продажби. Фактурите с по-високи стойности са от фирми, чийто е управител е също А. Д., т.е. сделките са между свързани лица.

Извършени са две посещения на адреса на управление на дружеството през м. 10.2020г. от контролните органи на НАП, като не е открит г-н Д. или друг представител, по данни на живущи в сградата там никога не е живяло такова лице нито е имало офис.

Независимо от горното, лицето е подавало данни по чл.5, ал.4, т.1 от КСО на висок осигурителен доход, като за времето от м. 01.2020г. до м. 09.2020г. данните са подадени наведнъж на 27.10.2020г., след като вече е бил издаден болничен лист, в който е констатирана временната му неработоспособност, поради общо заболяване от 16.10.2020г. За 2020г. [фирма] не е подало ГДД, а декларираният облагаем доход от [фирма] на А. Д. по ЗДДФЛ е 19 850,42лв., налични са подлежащи на принудително

изпълнение публични задължения в данъчно-осигурителната сметка на ЗЛ към датата на подаване на декларацията.

Без да са представени писмени доказателства за дейността на [фирма], в писмо от 15.06.2021г. А. Д. посочва, че дружеството използва за нуждите си от 01.01.2020г. МПС под наем. За изтеклия период организира и провежда регистрацията и запазване на търговски марки на дружествата в групата [фирма] по схема за ваучери за интелектуална собственост в рамките на Европейския съюз. Представено е единствено свидетелство за регистрацията на МПС, собственост на [фирма]. Въпреки изисканите с допълнително писмо от административния орган доказателства за развиваната стопанска дейност, такива не са представени.

Не са представени и в хода на съдебното производство.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

Жалбата се явява допустима, като подадена в 14-дневния срок преклузивен срок по чл. 26 от ЗГВРСНР и от лице, което има правен интерес от обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Оспореното решение, както и потвърдените с него разпореждания са издадени от компетентни органи, спазена е установената форма, не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Правилно е приложен и материалният закон.

Предвид изложената фактическа обстановка, спорен по делото е въпросът дали г-н Д. е осигурено лице по смисъла на §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО в [фирма] към датите на настъпване на временната му неработоспособност, за да възникне за него правото на парично обезщетение.

Според §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО „Осигурено лице“ е физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. 1, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски. Осигуряването на лицето, което е започнало трудова дейност съгласно чл. 10, продължава и през периодите по чл. 9, ал. 2, т. 1 - 3 и 5. Самоосигуряващите се лица се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски по чл. 6, ал. 8, а лицата по чл. 4а се смятат за осигурени за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски.

Съгласно чл. 4, ал.1, т.7 от КСО задължително осигурени за общо заболяване и майчинство, инвалидност поради общо заболяване, старост и смърт, трудова злополука и професионална болест и безработица по този кодекс са управителите и прокуристите на търговски дружества, на еднолични търговци, на техните клонове и на клоновете на чуждестранни юридически лица, членовете на съвети на директорите, на управителни и надзорни съвети и контролорите на търговски дружества, синдиките и ликвидаторите, както и лицата, работещи по договори за управление на неперсонифицирани дружества и лицата, на които е възложено управлението и/или контролът на държавни и общински предприятия по глава девета от Търговския закон, техни поделения или на други юридически лица, създадени със закон.

Чл.10, ал.1 от КСО предвижда, че осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл.4 от КСО или чл.4а, ал.1 от КСО. Следователно, вписването на едно лице в Търговския регистър като управител не е основание за осигуряването му по смисъла на чл.4, ал.1, т.7 от КСО. Необходимо условие е предприятието да осъществява търговска дейност, а управителят да

осъществява трудови функции по управление на тази дейност, срещу получаване на съответно възнаграждение при условия, уредени в подписан договор за управление. В процесния случай не е представен договор за управление и контрол между Д. и работодателя [фирма], който е представил за изплащане в НОИ двата болнични листа. Съгласно чл.6, ал.3 от КСО осигурителните вноски за лицата по чл.4, ал.1, т.7 се дължат върху получените, включително начислените и неизплатените, брутни месечни възнаграждения или неначислените месечни възнаграждения, но върху не по-малко от минималния осигурителен доход по ал. 2, т. 3, а за лицата, за които не е определен минимален осигурителен доход - минималната месечна работна заплата за страната и не повече от максималния месечен размер на осигурителния доход. В конкретния случай, нито работодателя [фирма], нито А. Д. представят счетоводни документи за получени, начислени и неизплатени, брутни месечни възнаграждения, както изобщо за извършвана дейност от дружеството в периода преди издаване на болничните листове (м. 10 и м. 11 2020г.).

Задължението за осигуряване възниква, при положение, че лицето полага труд. По делото не са представени никакви доказателства за наличие на стопанска дейност на дружеството работодател, нито за трудова дейност по управление и контрол от страна на вписания в ТР управител в относимия период. Декларирането от осигурителя е само индиция за осъществявана трудова дейност и основание за осигуряване, но декларираните данни не се ползват с презумпция за вярност, а при невярно деклариране подадените данни подлежат на коригиране. В настоящия случай не са представени никакви първични и вторични счетоводни документи, въз основа на които да бъде извършена проверка и потвърдени декларираните данни, поради което те не могат да бъдат приети за верни. Следователно за г-н Д. не е възникнало валидно основание за осигуряване по КСО и не е налице една от кумулативно установените предпоставки за придобиване на право на парично обезщетение за временна неработоспособност по чл.40, ал.1 от КСО – лицето да има качеството „осигурено“ по смисъла на §1, ал.1, т.3 от ДР на КСО.

Ирелевантни към конкретния спор са развитите от жалбоподателя доводи, че за предходни години са му били изплащани парични обезщетения за общо заболяване по болничен листи, представени от същия работодател през 2016г. и 2017г., за което има данни по делото. Не се констатират и нарушения на Хартата на основните права на ЕС в условията на Ковид пандемия, тъй като независимо от пандемичните условия през 2020г., негова е бил доказателствената тежест за установяване факта на извършвана трудова дейност като управител на [фирма].

При този изход на делото на ответника следва да се присъди своевременно поисканото юрисконсултско възнаграждение, което съдът, на основание чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ, вр. чл. 37 от ЗПП, вр. чл. 78, ал. 8 от ГПК и чл. 144 АПК определя на 100 лева.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. – град, III отделение, 11-ти състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на А. М. Д. срещу Решение №1012-04-83#4/02.07.2021г. на Директора на ТП на НОИ В. Т., с което е потвърдено Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН]/13.05.2021г. и Разпореждане №О-04-999-00-[ЕГН]/13.05.2021г.

на ръководител по изплащане на обезщетенията и помощите.

ОСЪЖДА А. М. Д. да заплати на ТП на НОИ В. Т. юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева.

Решението е окончателно на основание чл.119 от КСО.

СЪДИЯ: